

broget Samling. Det er dog imidlertid en meget væsentlig Ting for en Lovparagraf, at den tydelig udtrykker det, som den skal udtrykke, og naar en Paragraf staaer halvt overskødig i et Lovforslag, saa maa den hellere være borte, thi den kan ellers virke mere forstyrrende end gavnligt. Hvis § 2 i Lovforslaget havde været tydelig, vilde det ikke have været nødvendigt at forelægge et Lovforslag om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme for Marinens Vedkommende; thi da havde man kun behøvet at henvise til § 2 i Lovforslaget; i det Mindste vilde det ikke have været nødvendigt at komme med et saadant Lovforslag under den Forudsætning, som Regjeringen er gaaet ud fra, da den forelagde Lovforslaget om overordentlige Foranstaltninger til Befæstningsvæsenet; thi den er gaaet ud fra, at der var Penge nok til at udføre disse Foranstaltninger for, og man kunde derfor paa de særlige Finantslove forlange saa Meget, som var nødvendigt for at fyldestgøre Betingelserne i Søværnslovens § 2. En anden Sag var det, hvis der ikke var tilstrækkelige Penge tilstede, saa maatte man forelægge et Lovforslag, som gif ud paa, at da Loven om Søværnets Ordning i sin § 2 bestemmer, at der skal være saa og saa mange Skibe af den og den Beskaffenhed, og da man ikke er i Stand til at anskaffe dem ved de ordinære Midler, saa paabydes der en overordentlig Stat — af hvilken Beskaffenhed den nu være vil — for at bringe Midler tilveie og fyldestgøre Lovens Betingelse. Men saa bliver det en Skattelov og ikke, saaledes som den nu fra Regjeringens Side er forelagt, en Befæstningslov. Kan man ikke lade Paragrafen faae en saadan Betydning, maa den efter min Mening helt bortfalde; den staaer da som Noget, der ser ud som Noget, men i Virkeligheden ikke er Noget, og som gjør mere Skade end Gavn. Følgen af, at § 2 bliver staaende uforandret, vil da være, at Forholdet bliver som hidtil, nemlig at Finantsloven kommer til at beherske Udviklingen af Flaadens Materiel. — Naar jeg nu gaar over til Dvelferne, saa er der dette meget omdebatterede Spørgsmaal: Gjenindkaldelse kontra udvidet Dvelfe. (Modsigelse.) Jeg beder om Forladelse, saaledes ønsker jeg at fremstille det, nemlig som Gjenindkaldelse kontra udvidet Dvelfe. Naar Spørgsmaalet stilles saaledes: i Tilfælde af Gjenindkaldelse maa vel Dvelfesudrustningen blive mindre hvert Aar, men naar den bortfalder, maa Dvelfesudrustningen blive større, saa skal jeg for mit Vedkommende, ligesom jeg tidligere har erklæret, ikke være villig til at gaa bort fra Gjenindkaldelse. Gjenindkaldelse er efter min Mening ikke nogen stor Byrde for det værnepligtige Mandskab. I hvert Fald vil denne Byrde for det Mandskab, der udkommanderes til Søværnet, ikke være saa stor, som den er for dem, der udskrives til Hæren. Set fra dette Stand-

punkt vil det altsaa ikke være nogen Byrde, hvorover der kan klages; men paa den anden Side indrømmer jeg, at jo mindre den Byrde er, som man behøver at lægge paa Befolkningen, desto bedre er det, og ja mere man kan forskaane Mandskabet for Gjenindkaldelse, desto gavnligere er det. Staaer altsaa Spørgsmaalet saaledes, at man vil faae en stor Dvelfesudrustning, naar Gjenindkaldelse bortfalder, saa skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod, at det sker. Gjenindkaldelse som Princip er jo noget Nyt; Flaaden har kunnet hjælpe sig tidligere uden den. Det er altsaa ikke nogen Livsopgave, om der i Lovforslaget kommer til at staa Gjenindkaldelse. Men den Betingelse, jeg vil knytte dertil, er rigtignok den, at man maa dele Flaaden i 2 eller 3 lige store Dele og saa sørge for, at en af disse Dele kommer til Søs hvert Aar, saaledes at man i det Høieste 3 Aargange vil have indøvet hele Befætningen. Det er den saafaldte Uveddeling, — hvilket allerede tidligere er udviklet, — som jeg vil sætte som Betingelse for, at man kan gaa ind paa at lade Gjenindkaldelse falde bort. Man vilde derved naae, at der kunde komme fast Befætning til hvert enkelt af Flaadens Skibe, Noget, som meget vanskelig vil kunne ordnes, naar man følger det Princip, som nu er neblagt, og man vil med 6 Aargange have dobbelt Befætning til alle Skibe, saa at hvert enkelt Skib havde sin Reserve. Disse Ting ere tidligere udviklede, og jeg har, efter hvad jeg har set senere blive fremsat, ikke havt nogen Grund til at fravige det Standpunkt, som jeg den Gang stod paa; men dette har det ærede Flertal ikke gjort. Det ærede Flertal har ikke opstillet nogen saadan Betingelse for Dvelfen, som jeg her har fremsat, men kun laabt Gjenindkaldelsen falde bort og i almindelige Udtryk sagt, at der skulde finde Dvelfer Sted indtil 6 Maaneder hvert Aar. Men det er allerede af den ærede Ordsvører for Mindretallet viist, at dette kan være meget illusorisk, saaledes at Dvelferne i Virkeligheden kunne blive mindre, end de forud vare. Naar Dvelferne blive større, og Gjenindkaldelsen falder bort, saa vinder man derved, at den faste Befætning af Officerer og Underofficerer, Maskinister osv. faar større Dvelfe, end de vilde have faaet i andre Tilfælde, og dette er dog nok saa vigtigt eller endnu vigtigere, at den faste Befætning faar en udvidet Dvelfe, end at Marinens Artillerister faae det. — Dem giver man jo det simple Navn: den raa Kraft. Demte raa Kraft faar sin bedste Dvelfe og gjør mest Gavn, naar man sørger for at indøve disse Folk i det Skib, som de senere skulle ombord paa i Tilfælde af Krig. Det, som det ærede Flertal lægger som Norm for Dvelferne, er det Samme, som bliver lagt som Norm for Materiellets Udvikling, nemlig en Bestemmelse gennem Finantsloven. I de aarlige Finantslove skal der bestemmes, hvorledes de aarlige Udrustringer skulle finde Sted, ligesom det